

РЕШЕНИЕ

№ 2482

гр. В. 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В. 47 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марина Г.

при участието на секретаря Мариана Д. Д.
като разгледа докладваното от Марина Г. Гражданско дело №
20213110104115 по описа за 2021 година

Производството е образувано по иС. молба на Ж. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., община В. ул. „Р.“ № 11 и СТ. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „С.г.“ № 4 срещу ПЛ. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „К.“ № 2, Т. В. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „К.“ № 2 и Държавата представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, адрес: град С. 1202, ул. „Св. Св. К.М.“ № 17-19, с която е заявен иск по чл. 34 ЗС за делба на следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор 38354.501.199, находящ се в с. К. - 9152, община В. ул. „К.“ № 2 с площ 2413 кв.м. с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване до 10 м. при граници: № 38354.501.200, 38354.501.215 и 38354.501.109 при следните квоти: за Ж. Г. П., ЕГН ***** - 614,33/2413 кв.м. ид.ч; СТ. Г. П., ЕГН ***** - 204,33/2413 кв.м. ид.ч.; ПЛ. Г. П., ЕГН ***** - 599,33/2413 кв.м. ид.ч.; Т. В. П., ЕГН ***** - 390/2413 кв.м. ид.ч. и Държавата представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството - 600/2413 кв.м. ид.ч. ИС.та претенция е предявена и срещу Община В. Булстат 000093448, адрес: град В. бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от кмета на Общината като страна с предполагаеми права.

ИС.та претенция се оС.ва на следните фактически твърдения:

Твърди се, че страните са съсобственици на процесния недвижим имот. Заявяват, че на 07.02.1975 г. П.Г. М. - дядо на Ж. Г. П., ЕГН *****, СТ. Г. П., ЕГН ***** и ПЛ. Г. П., ЕГН ***** е признат за собственик на дворно място от 1200 кв. м. ид. ч., находящо се в с. К., община В. за което са отредени парцели V - 109, VI -109, VII - 109 в кв. 15, при граници от три страни - улици, С. П. и Ж. П. ведно с построените жилище и стопански сгради в парцел VI - 109 в кв. 15.

През 1956 г. част от имот 109 е одържавен от П.М. и е съставен Акт за държавна собственост № 1442 от 21.08.1956 г., а именно 600 кв.м. ид.ч. от ПИ 109 кв. 15 с. К. при граници: от три страни път и Ж. П.. На 22.09.1978 г. П.Г. М. прехвърля на сина си Г. П. Т. - баща на Ж. Г. П., ЕГН *****, СТ. Г. П., ЕГН ***** и ПЛ. Г. П., ЕГН ***** дворно място от 360 кв. м. ид. ч. от парцел VI-109 в кв.15 с. К. заедно с построената в парцела жилищна сграда като целият е с пространство от 560 кв.м. при граници: парцел V -

109, VII - 109 и от двете страни улици срещу задължение за издръжка и гледане. Твърди се, че към 22.09.1978 г. Г. П. Т. се е намирал в брак с Е.Д. Т.а, сключен на 14.11.1959 г. Последната умира на 27.05.2011 г. На 12.11.1989 г. Г. П. Т. дарява на сина си Ж. Г. П., ЕГН ***** дворно място от 410 кв. м. ид. ч. от парцел VII-109 в кв. 15 по плана на с. К., при граници: улица, Г. П. Т. от двете страни и парцел VIII-110 от кв.15. Към датата на извършване на сделката Ж. Г. П. се е намирал в брак с Ю.К. П.. Твърди, че дарението е извършено лично на синът им, а не е направено дарствено разпореждане в полза на двамата съпрузи, поради което не е налице съпружеска имуществена общност по отношение на горепосочените идеални части. На 26.06.2009 г. Г. П. Т. и съпругата му Е.Д. Т.а прехвърлят на сина си ПЛ. Г. П. само 790 кв. м. ид. ч. от дворно място цялото с площ 1200 кв. м. ид. ч. по нотариален акт, а по скица 2434.40 кв. м., съставляващо поземлен имот № 109 по плана на с. К., за което са отредени УПИ V-109 с площ 1038,60 кв.м., УПИ VI - 109 с площ 901.80 кв.м. и УПИ VII - 109 с площ 670.40 кв.м. ведно с построените в УПИ VI - 109 жилищна сграда и стопански сграда при граници от три страни улици, ПИ 110 срещу задължение за издръжка и гледане. Към 26.06.2009 г. П.П. се е намирал в брак с Т. В. П., сключен на 04.09.1999 г. Твърди, че е налице идентичност между имотите ПИ с идентификатор 38354.501.199 и имот № 109 по предходен план кв.15 на с. К., за който са отредени парцели V, VI и VII. Посочва, че в настоящите граници имотът се е държал от П.М. до смъртта му на 14.11.1979 г. без да се е позовал на придобивна давност. Неговата съпруга С. К. Т.а е починала на 04.11.1975 г. и не е станала собственик, тъй като за такъв не се считал и той. Владение върху идеалните части, за които няма документ за собственост е осъществявано за първи път от сина му Г. П. Т., след смъртта на баща му, за периода от 14.11.1979 г. до неговата смърт на 03.07.2014 г. като същият ги и придобил по давност. П.М. е починал на 14.10.1979 г. като всички наследници освен Г. П. Т. са направили отказ от наследството му. Последният умира на 03.07.2014 г. като негови наследници са децата му Ж. Г. П., ЕГН *****, СТ. Г. П., ЕГН ***** и ПЛ. Г. П., ЕГН ***** . С влязло в сила решение по гр. д. № 5835/2019 г. по описа на ВРС е признато за установено в отношенията между ПЛ. Г. П., Т. В. П. и Ж. Г. П., че последният не е собственик само на 367 кв. м. ид. ч. от ПИ с идентификатор 38354.501.199 с площ 2413 кв. м. идентично с УПИ V, VI и VII - 109 в кв. 15 по плана на с. К.. Молят за уважаване на иС.та претенция при посочените квоти. В последното по делото заседание ищците навеждат твърдения, че с оглед приетото решение на КС, че отпада мораториума върху течението на придобивната давност на имоти държавна и общинска собственост се твърди, че са придобили и частта, притежавана от държавата или общината с оглед упражнявана фактическа власт от праводателя на Ж., С. и П. от смъртта на неговия баща до смъртта му през 2014 г., а след 2014 г. е упражнявано владение от тримата наследници чрез държане, осъществявано от техния брат П..

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор от страна на Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, в който заявяват, че искът е допустим и оС.телен като Държавата притежава 600 кв. м. на оС.ние издаден изпълнителен лист № 2345/1953 г. на Сталински околийски съд. По отношение посочената квота за Държавата заявява, че няма възражения. По отношение твърденията за наличие на придобиване на част от имота по давност, заявява, че същото е неоС.телно, тъй като да 1996 г. давност за придобиване на имоти ДС не тече, съгласно чл. 86 ЗС, от 2006 г. е в сила параграф 1 от Закона за допълнение на ЗС, където е продължен срокът за спиране на придобивната давност по отношение на имоти частна държавна собственост до 31.12.2022 г.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор от страна на ПЛ. Г. П. и Т. В. П.. Твърдят, че не е налице съсобственост между страните, доколкото процесният недвижим имот, който е застроен със сгради /последните не са предмет на делбата/ е изключителна тяхна собственост на оС.ние прехвърлителната сделка за 790 кв.м. и за разликата над придобитата част от 790 кв. м. до пълния размер на оС.ние давностно владение, упражнявано в периода от 25.06.2009 г. до датата на депозиране на иС.та молба в

съда. Оспорват представения Акт за държавна собственост, тъй като същият е съставен при липса на оС.ние затова. Оспорват същия и досежно неговата автентичност като отправят искане същия да се представи в оригинал. Твърдят, че няма надлежно постановен съдебен акт и издаден изпълнителен лист № 2346/16.06.1953 г. на Сталинския околийски съд. Заявяват, че на самия акт за държавна собственост не е посочено дали 600 кв. м. са реални или идеални части, а графата, която следва да се попълни, ако се отнемат идеални части не е попълнена. Посочват, че Акта за държавна собственост не е съставен за техния имот, а за съседния. Освен това Държавата не е направила нищо, за да влезе във владение. Не оспорват, че дядото на П. е прехвърлил на баща му идеални части от имота ведно с изградената сграда като прехвърлянето е станало по време на брака му с Еленка Т.а и само тази част е в режим на съпружеска имуществена общност. Не оспорват, че след смъртта на дядо му П.М. са всички наследници се отказали от наследството му с изключение на баща му Г. П. Т.. Посочват, че целия имот пл. № 109 по предходния кадастрален план, почти напълно идентичен с установената му сега на място площ. Оспорват ищецът да е придобил идеална част от имота през 1989 г., тъй като е нищожно нотариалното удостоверяване и поради липса на валидно изразена воля за сключване на сделката. Посочване на данни за друго лице, което да се е явило пред нотариуса освен бащата на П. липсва. Отразеното лице И.С. не е ясно дали е представител на Ж.П. и ако е такъв откъде произтича представителната му власт, както и липсват негови идентификационни данни. Поради това нотариалното действие е нищожно. Не е представено и пълномощно, което да е нотариално заверено. Оспорват ищецът да е държал част от имота. Заявяват, че се е държал от бащата на П., а след това от тях. В акта за дарение се посочва, че се дарява идеална част от парцел VII -109 при неприложена регулация. След извършеното разпореждане от 2009 г. ответниците твърдят, че ползват целия парцел като стопанисваните от тях животни се отглеждат в него. Посочват, че влязлото в сила решение формира сила на пресъдено нещо само по отношение на постановения диспозитив, както и относно същественият решаващи мотиви на съда. Наведените по време на делото доводи, че са признали, че Ж.П. има права по отношение на част от имот не могат да се преценяват като факт, пораждащ последиците на чл. 116 ЗЗД. При извършването на сделката от 2009 г. макар, че им се прехвърля само част от имота ведно със сградите, заявяват, че им е предадено владението по отношение на целия имот. След 25.06.2009 г. владението е явно, спокойно, непрекъснато, съчетано с отблъскване на претенцията на ищеца да ползува част от имота, да извърши трасиране, да влезе в имота, както и срещу настояването на администрацията да се преустанови отглеждането на животни и да се премахнат временните постройки за подслон на животните. Посочват, че освен, че се отглеждат животни, обработват останалата част от имота. Твърдят, че са извършили значителни като стойност СМР в имота и без тяхно съгласие не допускат никой да влиза в имота. Относно твърденията, че идеалните части от имота, за които няма съставен акт за собственост заявява, че фактите са изложени по удобен за ищите начин като се твърди, че дядото на страните е бил държател, а баща им владеец, който не се е позовал на придобивна давност. Заявява, че бащата на страните не се е позовавал на давност, тъй като е собственик на друго оС.ние, а освен това през 2009 г. се е разпоредил в полза на ответниците с всички права, които притежава и предавайки владението за целия имот. Поради това твърдят, че са еднолични собственици на процесния имот - на оС.ние сделката, извършена на 25.06.2009 г. и на оС.ние изтекла в тяхна полза придобивна давност - от 25.06.2009 г. до датата на депозиране на иС.та молба в съда. Моли за отхвърляне на иска делба, поради липса на съсобственост между страните.

В хода на производството като съделител е конституирана и Община Варна, с оглед наличието на предполагаеми права, но в указания срок по реда на чл. 131 ГПК не е депозирала отговор на иС.та молба и не поискала преповтаряне на съдопроизводствени действия.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът намира за установено

следното от фактическа страна:

Като писмено доказателство по делото е приет нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по давност № 144, том 2, дело № 851 от 1975 г., от който е видно, че П. Г. М., жител на с. К. е признат за собственик на 1200 кв. м. идеални части, находящи се в чертите на с. К., за което е отреден парцел V-109, VI – 109, VII – 109 в кв. 15 по плана на с. К. при граници от три страни улици, С. П. и Ж. П..

От нотариален акт за прехвърляне правото на собственост върху недвижим имот срещу гледане и издръжка № 74, том 8, дело № 3043/1978 г. П. Г. Т. /М./ от с. К. прехвърля на сина си Г. П. Т., от същото село дворно място от 360 кв. м. идеални части от парцел VI – 109 в кв. 15 по плана на селото, заедно с построената в същия парцел жилищна сграда като целият парцел е с пространство 560 кв. м. при граници: парцел V – 109, VII – 109 и от двете страни улици срещу задължението за гледане и издръжане до края на живота му.

От нотариален акт за дарение на недвижим имот № 200, том 17, дело № 5824 от 1989 г. на нотариус при Районен съд – град Варна е видно, че Г. П. Т. подарява на сина си Ж. Г. П. чрез пълномощника му И.С.ворно място от 410 кв. м. идеална част от парцел VII – 109 в кв. 15, цялото от 610 кв. м., при граници: улица, Г. П. Т. от две страни и парцел VIII – 110 от кв. 15 по плана на с. К..

Като писмено доказателство е приет нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане от 25.06.2009 г. на нотариус с рег. № 205 в НК и район на действие Районен съд – град В. от който е видно, че Г. П. Т. и Е.Д. Та прехвърлят на сина си ПЛ. Г. П. 790 кв. м. идеални части от дворно място цялото с площ 1200 кв. м. по нотариален акт, а по скица 2434,40 кв. м., съставляващо поземлен имот № 109 по кадастралния план на с. К., община В. за което са отредени УПИ V-109, УПИ VI – 109, УПИ VII – 109 в кв. 15 по плана на с. К. ведно с построената в УПИ VI – 109 жилищна сграда и стопанска сграда при граници на цялото дворно място – от три страни улица и ПИ 110 срещу задължението на ПЛ. Г. П. да поеме издръжката и гледането на Г. П. Т. и Е.Д. Т.а.

От акт № 1442/21.08.1956 г. за държавна собственост на недвижим имот, находящ се в с. К. е видно, че на ОС.ние чл. 6 от закона за собствеността и чл. 21 от Правилника за държавните имоти е обявен и зает за държавен недвижим имот, находящ се в с. К., бивша собственост на П. Г. М., живущ в с. К.. ОС.ние за одържавяване на имота – изпълнителен лист № 2345/16.06.1953 г. Недвижимият имот, който е одържавен е дворно място 0,600 кв. м. при граници – три страни път и Ж. П..

От удостоверение за наследници от 08.07.2019 г., издадено от Община Варна е видно, че П. Г. Т. е починал на 14.10.1979 г. като негови наследници са Ж. П. М. – негов син; М. П. К. – негова дъщеря; Й. П. С. – негова дъщеря, С. П. Т. – негов син и Г. П. Т. – негов син.

Като писмено доказателство по делото е прието удостоверение, от което е видно, че съгласно резолюция на съда от 10.02.1989 г. е вписан в особената книга при Районен съд – град Варна отказът от наследството, останало след смъртта на П. Г. М., бивш жител на село К., починал на 14.10.1979 г., направен от страна на Ж. П. М. – негов син; М. П. К. – негова дъщеря; Й. П. С. – негова дъщеря и С. П. Т. – негов син.

От удостоверение за наследници на Г. П. Т., издадено на 25.06.2019 г. от Община Варна е видно, че същият е починал на 03.07.2014 г. като е оставил трима наследници – СТ. Г. П., Ж. Г. П. и ПЛ. Г. П. – негови деца.

От удостоверение за наследници на Е.Д. Т.а, издадено на 25.06.2019 г. е видно, че същата е починала на 27.05.2011 г. преди съпруга си Г. П. Т..

Прието като писмено доказателство по делото е решение № 3264/17.07.2020 г. по гр. д. № 5835/2019 г. по описа на Районен съд – град В. от което се установява, че е прието за установено в отношенията между ищците съпрузите ПЛ. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К.,

ул. „К.“ № 2, Т. В. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „К.“ № 2 и ответника Ж. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., община В. ул. „Р.“ № 11 че ответникът Ж. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., община В. ул. „Р.“ № 11 НЕ Е собственик на само 367 кв. м. идеални части от ДВОРНО МЯСТО, цялото с площ от 2413 кв.м., представляващо ПИ с идентификатор 38354.501.199, идентично с УПИ V, VI, VII – 109 в кв. 15 по плана на селото - село К., община В. обл. Варна - при граници на имота: ПИ 38354.501.109 (ул. „Г. Б.“) 38354.501.215 (улица „К.“), 38354.501.200, на оС.ние чл. 124, ал. 1 ГПК и е отменен на оС.ние искане чл. 537, ал. 2 ГПК Констативен нотариален акт № 28, том 1, рег. № 150, дело № 28/ 2018 г. от 29.05.2018 г. на нотариус В.А. (по силата на който КНА - Ж. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., община В. ул. „Р.“ № 11 е признат за собственик по наследство и давностно владение върху следния недвижим имот а именно 367 кв.м. идеални части от УПИ VII – 109 в кв. 15 по плана на село К., община В. област В. ул. „К.“, целият с площ 777 кв.м., при граници – север УПИ V – 109, запад УПИ XX-110, изток УПИ VI – 109 в кв. 15, юг – улица „К.“.

Прието по делото е заключение по назначената СТЕ, от което се установява, че действащия регулационен план относно парцелите V - 109, VI - 109, VII – 109 в кв. 15 е одобрен със заповед № 1707/03.04.1974 г. на председателя на НОС – Варна като този регулационен план е изменен в последствие с ПУП /ПРЗ/, одобрен със заповед № Г – 47/18.05.2012 г. на кмета на Община Варна като с последния се изменят западните граници и площите на УПИ V – 109 и УПИ VII – 109 като се привеждат в съответствие с имотните граници. И двата плана са изработени като за оС. е използван кадастрален план, действащ към онзи момент и изработен през 1972 г. Вещото лице посочва, че ПИ с идентификатор 38354.501.199 по КК е почти идентичен с ПИ 109 по предходния КП от 1972 г. като разликата е в северната граница в размер на 20 кв. м., която е рамките на допустимата грешка по чл. 19 от Наредбата към ЗКИР. От изготвената К.бинирана скица е видно, че западните граници на УПИ V – 109 и VII – 109 са приведени в съответствие с имотната граница между ПИ 109 и ПИ 110 по предходния КП от 1972 г. по силата на § 8 ПР на ЗУТ, т.е. за тези граници регулацията може да се счита приложена. Уличната регулация не е приложена. На мястото има изградена ограда, която е над 30 годишна. В източната част на стопанската постройка № 1, към трите улици, е масивна ограда с бетонова част, вис. около 60 см и над нея ажурна метална ограда. Останалата ограда е тЕ. мрежа, на места обрасла с жив плет. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че вътрешната регулация между отделните парцели не е приложена. Регулационната линия между парцели VI и VII – 109 преминава през стопанска постройка № 2. В парцел V и VII – 109 има изградени кошари за отглеждане на животни. Вътрешни огради между парцелите няма като имот 109 е изцяло ограден и се ползва като един в момента. За оградата, заключена между двете улици вещото лице уточнява, че е над 30 годишна, а за другите огради – е тЕ. мрежа, на места има жив плет като години не може да каже с точност, но може би над 20 години.

От приетото по делото заключение по назначената СТЕ се установява, че в имота има двуетажна жилищна сграда и три едноетажни стопански постройки. Прилежащата площ описана към сградите е с площ 1051 кв. м. Могат да се обособят три парцела в рамките на процесния имот, при спазване изискването на чл. 19 ЗУТ. В съдебно заседание вещото лице посочва, че в имота има постройки с временен характер, изградени от дървен материал или ламарина и други подръчни материали, които се ползват в момента за отглеждане на животни овце и коне.

Събрани по делото са и гласни доказателства чрез разпита на свидетелката И.И.Н., която заявява, че познава П., Ж. и С. повече от 35 години, откакто живее в село К.. Твърди, че имат общ имот в село К., на ул. „К.“. Познавала е и баща им, който е починал преди седем години. Откакто е заживяла в с. К., бащата им Г. е бил в този имот до смъртта си като е живял в него с баба Е., която е починала няколко години преди него /две или три/. Г. и Е. са обработвали имота. Знае, че имота е на Г. като е прехвърлил една част на Ж., в последствие къщата е прехвърлил на П., като е искал и на С. да прехвърли, но не е успял.

Заявява, че и държавата има права в имота за неплатени данъци. Знае, че имота преди това е бил на дядо П. като братята и сестрите на Г. не са претендира част от имота, а са го преотстъпили на Г.. Посочва, че Ж. твърди, че имотът е негов и искал да строи като заявява, че от П. знае, че едното място е на батко му, другото трябва да е на сестра му. Свидетелката посочва, че имотът е повече от два декара като няма разпределение кое място е на Ж., кое на С.. От П. знае, че до къщата мястото е на батко му, а частта на държавата е до спирката като там сега има сеновал на П.. Уточнява, че Ж. е искал да строи на дъщеря си като е бил купил тухли като те са се стопили. Не знае през последните години братята да са се карали за имота. След смъртта на Г. не е виждала Ж. и С. да влизат без брат си в двора, да сеят, да събират плодове и да държат свои вещи там. Пред сеновала започват постройките за животните, които спорен нея са правени от дядо Г., който е отглеждал коне, овце и кучета. Уточнява, че в тези постройки сега са животните на П.. От 1980-1981 г. са и спомените са имота. След смъртта на Е. и Г. земята си пустее и не е виждала в двора нещо да се сее. Животните са зад къщата като са в двора, но те са в едната част, а другото е пустеещо. През последните години не е влизала в имота като последно е влязла преди четири – пет години, за да вземе агне. Твърди, че по повод Ж. винаги е бил там. Покрай къщата минава на два-три месеца и положението е все едно и също, както го е описала. Уточнява, че в двора не се сее нищо, защото се ползва за животните. Има куче, което е на П. и то не е вързано, а е пуснато.

От показанията на свидетелката С. Т.а Х.. се установява, че познава С., Ж. и П. от 24 години като е познавала и техния баща. Посочва, че е омъжена в с. К. и от самото начало ги познава. Твърди, че баба Е. е починала преди 10 години, а дядо Г. преди 6-7 години. Заявява, че С., Ж. и П. имат общ имот в селото, намиращ се на ул. „К.“. Знае от дядо Г., че част от имота е на Ж., друга на П. и на С. следва да има прехвърлено. Посочва, че до смъртта си Г. е обработвал имота. Чувала е, че и държавата има права в имота, но не знае на какво основание. П. и съпругата му Т. не са твърдели, че имотът е техен, а са заявявали, че е наследствен. Знае от Ж., че счита една част от имота за своя, а друга за наследствена като за своята част е купил тухли за строителство, но те са изгнели. Уточнява, че дворът не е разпределен между наследниците. В двора П. гледа животни, които са негови и на жена му. В къщата живеят той, жена му и децата му. В двора има саи и обори, където са животните на П.. Откакто баба Е. е починала, С. и Ж. не са идвали в имота да садят нещо, да събират плодове и да оставят техен багаж. Твърди, че са идвали в имота да гледат родителите си и да им помагат. През последните десет години е влизала в имота 5-6 пъти и в него все са били П. и Т. като само те гледат животните, които пускат свободно из двора, а също така имат и оранжерия.

От показанията на свидетеля Х. С.М. се установява, че познава страните по делото и родителите им. Израснал е заедно с дядо Г. като знае имота, който се намира между ул. „К.“ до спирката, последната спирка на К., около 2 декара е. В него има построена къща и стопански сгради. В началото е бил собственост на дядо П. – баща на Г., а след това той го е преписал на Г., а Г. на П., който остава да гледа дядо Г. и баба Е.. Ж. като се оженил щял да строи къща в имота и дядо Г. му преписал 300 кв., но около 1999 г. излязла друга къща и дядо Г. и сина му събрали пари и купили къщата на Ж. и той от 1999 г. живее в нея. Сестра им С., също се оженила и отишла да живее в друга къща, където има като тя от двора не е взимала нищо. Родителите на Ж., С. и П. си отишли преди 10 години – първо баба Еленка, а след това дядо Г.. След смъртта на Г. целият имот се стопанисва от П. – от едната страна е къщата, а от другата стопанските постройки, където се гледат животните – овце, коне. В двора в една част като се влезе от дясната страна се сеят зеленчуци – картофи, домати като се сее от П. и П. я прибира. От 1999 г. не е виждал нито С., нито Ж. да идват в имота. Никой не може да влиза в двора без П. да го пусне като в него има кучета, които са на П.. Къщата е строена от Г. и част от стопанските постройки, но другите са строени от П. като роднините не са му помагали. В двора няма парче, което да е отредено на държавата и не е виждал документи. П. е гледал родителите Г. и Е., които са били заболели като Ж. и С. не са идвали.

Животните, които се гледат са пуснати свободно в двора на паша.

От показанията на свидетелката Л.А.Л. се установява, че е сестра на Т.П.. Имотът, в който живеят сестра и зет ѝ е бил на дядо Г. – баща на П.. Не помни да е извършвано дострояване на постройки, освен извършен ремонт на къщата. В саята имат животни като в предната страна си сеят зеленчуци и овошки. След смъртта на родителите на П. роднините не са идвали като не са сели и не са прибирали реколта. Уточнява, че воля на дядо П. е била къщата да остане за най-малкия син на дядо Г.. Знае, че преди години Ж. е идвал да слага колчета около 2013 г. – 2015 г., но П. му е казал да излезе от имота му и от тогава брат му не е влизал в имота. В двора не може да се влезе, ако П. не го допусне като има кучета, които са на П.. Заявява, че от 1999 – 2000 г., откакто сестра ѝ е отишла в имота се грижи за баба Е. и дядо Г. и ги води по доктори. Помни оградата така както е и сега. Не помни Ж. да е гледал родителите си и да е идвал да ги вижда – само децата му са идвали, а С. е идвала да ги вижда.

В последното по делото заседание е приета СТЕ, от която се установява, че при спазване изискванията на ЗУТ от процесния парцел могат да се обособят самостоятелни парцели при спазване изискванията на чл. 19 ЗУТ.

С оглед гореизложената фактическа обстановка и при съблюдаване на относимите правни норми, съдът намира от правна страна следното:

От нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по давност № 144, том 2, дело № 851 от 1975 г. се установява, че П. Г. М., жител на с. К. е признат за собственик на 1200 кв. м. идеални части, находящи се в чертите на с. К., за което е отреден парцел V-109, VI – 109, VII – 109 в кв. 15 по плана на с. К. при граници от три страни улици, С. П. и Ж. П. като в последствие същият прехвърля на сина си Г. П. Т., от същото село дворно място от 360 кв. м. идеални части от парцел VI – 109 в кв. 15 по плана на селото, заедно с построената в същия парцел жилищна сграда като целият парцел е с пространство 560 кв. м. при граници: парцел V – 109, VII – 109 и от двете страни улици срещу задължението за гледане и издържане до края на живота му, видно от нотариален акт за прехвърляне правото на собственост върху недвижим имот срещу гледане и издръжка № 74, том 8, дело № 3043/1978 г. Не е спорно между страните, че съпругата на П. Г. Т. /М./ е починала преди него, а П. Г. Т. е починал на 14.10.1979 г. като негови наследници са Ж. П. М. – негов син; М. П. К. – негова дъщеря; Й. П. С. – негова дъщеря, С. П. Т. – негов син и Г. П. Т. – негов син. Всички с изключение на Г. П. Т. са се отказали от наследството на баща си, което е вписано в особената книга при Районен съд – град В. съгласно резолюция на съда от 10.02.1989 г. Липсват наведени твърдения за нищожност на отказите от наследство, поради което съдът приема, че същите са действителни такива и са произвели своето правно действие като единствен наследник на П. Т. /М./ е станал синът му Г. П. Т.. Видно от всички събрани гласни доказателства по делото е, че до смъртта си на 03.07.2014 г. Г. П. Т. е живял в този имот заедно със съпругата си Е.Д. Т.а.

От заключението на назначената СТЕ, което съдът кредитира като К.петентно изготвено се установява, че действащия регулационен план относно парцелите V - 109, VI - 109, VII – 109 в кв. 15 е одобрен със заповед № 1707/03.04.1974 г. на председателя на НОС – Варна като този регулационен план е изменен в последствие с ПУП /ПРЗ/, одобрен със заповед № Г – 47/18.05.2012 г. на кмета на Община Варна като с последния се изменят западните граници и площите на УПИ V – 109 и УПИ VII – 109 като се привеждат в съответствие с имотните граници. Двата плана са изработени като за оС. е използван кадастрален план, действащ към онзи момент и изработен през 1972 г. Вещото лице посочва, че ПИ с идентификатор 38354.501.199 по КК е почти идентичен с ПИ 109 по предходния КП от 1972 г. като разликата е в северната граница в размер на 20 кв. м., която е рамките на допустимата грешка по чл. 19 от Наредбата към ЗКИР. От изготвената К.бинирана скица е видно, че западните граници на УПИ V – 109 и VII – 109 са приведени в съответствие с

имотната граница между ПИ 109 и ПИ 110 по предходния КП от 1972 г. по силата на § 8 ПР на ЗУТ, т.е. за тези граници регулацията може да се счита приложена.

С дворищнорегулационните планове, приети при действието на ЗТСУ /отм./, какъвто е настоящият случай е допустимо части от един имот да се придават към съседен парцел. Приема се, че в тези случаи планът има непосредствено отчуждително действие по отношение на придаваемите части. В хипотезата на чл.33, ал.2 ЗТСУ планът се счита за приложен при изпълнение на законните условия за заемане на придаваемите части от новия собственик – когато бъде изпълнена процедурата по обезщетяване на собственика на отчуждената част; при доброволното ѝ предаване или при снабдяване с изпълнителен титул при погасено вземане за обезщетение. В тези две хипотези на чл.33 ЗТСУ /отм./ настъпва съвпадение на имотните граници с регулационните линии и се говори за прилагане на дворищнорегулационния план. Тези изводи следват от Тълкувателно решение № 1/15.07.1993г. на ОСГК на ВС. В същото е посочено, че дворищнорегулационният план има непосредствено отчуждително действие по отношение на недвижимите имоти с подобренията и насажденията в тях, придадени към парцели на други физически или юридически лица, като това разместване на собственост настъпва още от деня на влизане в сила на дворищно регулационния план. Собствеността върху придаваемите части преминава по силата на самата регулация, но тя получава значение на безусловно придобивно оС.ние от деня, когато е приложена. Стабилизирането на отчуждителното действие на плана настъпва при наличието на няколко алтернативни хипотези –заплащане на паричното обезщетение за придаваемите части; заемането им по законоустановения ред чрез доброволно отстъпване по реда на чл. 111 ЗТСУ /отм./ или чрез въвод във владение след снабдяване с нотариален акт за собственост по регулация на новия собственик след погасяване вземането за обезщетение на бившия собственик по давност/ чл. 134, ал.3 ЗТСУ или след изтичане на 10-годишен срок на владение на придаваемите места. Завземането на придаваемата част и владението ѝ в продължение на десет години е оС.ние регулацията да се счита приложена, щом като съгласно чл.33, ал.1 ЗТСУ /отм./ в тези случаи парцелните граници се заснемат като имотни. Обобщението, което се прави в това тълкувателно решение е, че за приложен план следва да настъпят условията за превръщане на парцелните граници в имотни линии. В същия смисъл е решение №304/12.07.10г. по гр.д.№263/10г. на ВКС, II ГО. В настоящия случай не се установява наличие на кадастрална грешка, тъй като от заключението се установява, че е налице разминаване по отношение на северната граница, но същото е в границите на допустимата грешка. С оглед гореизложените мотиви и предвид наличието на упражнено владение от страна на Г. П. Т. и съпругата му по отношение на придадените с регулацията части в продължение на десет години, доколкото от съвкупния анализ на всички събрани гласни доказателства е видно, че до смъртта си Г. П. Т. заедно със съпругата си Е.Д. Та е живял в този имот и го владее в регулационните му граници като същият е ограден с ограда, която е над 30 годишна, следва изводът, че дворно място, находящо се в с. К., община В. за което са отредени парцели V - 109, VI -109, VII - 109 в кв. 15 е собственост на Г. П. Т. и Е. Д. Та на оС.ние извършеното прехвърляне през 1978 г. срещу задължението за издръжка и гледане, на оС.ние наследяване в полза на Г. П. Т. и с оглед приложената регулация. От представените удостоверения за наследници на Г. П. Т. и Е.Д. Та е видно, че съпругата е починала на 27.05.2011 г. като нейни наследници са съпругът ѝ – Г. П. Т. и трите им деца - СТ. Г. П., Ж. Г. П. и ПЛ. Г. П., на оС.ние чл. 5 и чл. 9 ЗН. След смъртта на Т. на 03.07.2014 г. наследници на процесния имот са СТ. Г. П., Ж. Г. П. и ПЛ. Г. П. – негови деца, на оС.ние чл. 5 ЗН.

Спорно между страните в настоящото е производство е дали извършеното дарение, обективизирано в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 200, том 17, дело № 5824 от 1989 г. на нотариус при Районен съд – град В. с което Г. П. Т. подарява на сина си Ж. Г. П. чрез пълномощника му И.С.ворно място от 410 кв. м. идеална част от парцел VII – 109 в кв. 15, цялото от 610 кв. м., при граници: улица, Г. П. Т. от две страни и парцел VIII – 110 от кв.

15 по плана на с. К. е породило правното си действие с оглед наведеното твърдение за нищожност на същото от страна на П. и Т. П.и.

Дарението е извършено при действието на ГПК /отм./ като нормата на чл.472 посочва, че нотариалното действие е нищожно, когато нотариусът не е имал право да го извърши (чл. 465, 466, ал. 1, 469, ал. 1, 470, 471), както и когато при неговото извършване са били нарушени чл. 474, ал. 4 (относно личното явяване на участващите лица), 475, 476, т. т. "а", "в", "г" и "е", 478, 479 и 485, ал. 2. В разпоредбата на чл. 476 ГПК /отм./ е разписано, че нотариалният акт трябва да съдържа: а) годината, месеца, деня, а когато е потребно - и часа, и мястото на извършването му; б) името на нотариуса, който го извършва; в) името, бащиното и фамилното име на лицата, участващи в производството, а така също и местожителството им; г) съдържанието на акта; д) кратко обозначение на документите, удостоверяващи наличността на изискванията по чл. 482, ал. 1, и е) подпис на страните и на нотариуса. От систематичното тълкуване на горепосочените норми е видно, че нотариалното действие е нищожно, когато в нотариалния акт не се съдържа името, бащиното и фамилното име на лицата, участващи в производството, а така също и местожителството им. От представения нотариален акт е видно, че не са отразени трите имена на представляващия надарения. Освен това в документите, които са представени на нотариуса не е отбелязано, че му е представено пълномощно, от което да е видно, че е налице валидно учредена представителна власт на И.С.. Налице е невъзможност да се индивидуализира лицето, което е представлявало надарения като изискването за отбелязване на всички негови индивидуализиращи белези е изискване за действителност на нотариалното действие. Фактът, че е посочен като адвокат от град В. не освобождава нотариуса от задължение да изпише трите му имена с оглед пълната му индивидуализация, съобразно изискванията на закона. Още повече, че никъде не е отразено, че се представя пълномощно за учредена представителна власт на И.С.. Нормата на чл. 476 ГПК /отм./ е императивна и отклонение от същата води до недействителност на нотариалното удостоверяване. С оглед гореизложените мотиви съдът намира, че направеното възражение за нищожност е оС.телно и следва да се уважи. Същото не е обхванато от силата на пресъдено нещо при предходно воденото между П. и Т. П.и срещу Ж.П. производство по гр. д. № . № 5835/2019 г. по описа на Районен съд – град Варна. Същото е водено затова, че Ж.П. не е собственик на само 367 кв. м. идеални части от ДВОРНО МЯСТО, цялото с площ от 2413 кв.м., представляващо ПИ с идентификатор 38354.501.199, идентично с УПИ V, VI, VII – 109 в кв. 15 по плана на селото - село К., община В. обл. Варна - при граници на имота: ПИ 38354.501.109 (ул. „Г. Б.“) 38354.501.215 (улица „К.“), 38354.501.200, на оС.ние чл. 124, ал. 1 ГПК, а не и по отношение на частите придобити от него чрез дарение. С оглед гореизложените мотиви следва изводът, че Ж.П. не е придобил идеални част от процесния имот на оС.ние извършено в негова полза дарение.

Следващият спорен между страните, в настоящото производство, въпрос е относно това дали Държавата, респ. Общината имат правно на собственост по отношение на идеални части от процесния имот. От акт № 1442/21.08.1956 г. за държавна собственост на недвижим имот, находящ се в с. К. е видно, че на оС.ние чл. 6 от закона за собствеността и чл. 21 от Правилника за държавните имоти е обявен и зает за държавен недвижим имот, находящ се в с. К., бивша собственост на П. Г. М., живущ в с. К.. ОС.ние за одържавяване на имота – изпълнителен лист № 2345/16.06.1953 г. Недвижимият имот, който е одържавен е дворно място 0,600 кв. м. при граници – три страни път и Ж. П.. Според чл.6 от ЗС /обнародван 1951 г., в сила от 17.12.1951 г./, действащ към датата на съставяне на АДС е видно, че държавни стават и имотите, които държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик. Нормата на чл. 21 от Правилника за държавните имоти посочва, че за държавните недвижими имоти се съставят актове по образец, установен от Министерството на К.уналното стопанство и благоустройство. Актовете се съставят за имоти в градовете - от службите за жилищното стопанство и държавните имоти при

градските народни съвети на депутатите на трудещите се, а за имотите в селата - от същите служби при околийските народни съвети на депутатите на трудещите се. Държавните учреждения и предприятия, на които са предоставени новопридобити държавни недвижими имоти, са длъжни в месечен срок от заемането на имота да уведомят съответната служба за жилищното стопанство и държавните имоти за съставянето на съответен акт. Съставените актове се подписват от председателя на изпълн. а на съответния народен съвет на депутатите на трудещите се. Актовете се съставят: за имоти в градовете - в един екземпляр, а за имоти в селата - в два екземпляра.

Докато е налице Акт за държавна собственост не може да се съставя Акт за общинска собственост за същия имот – следва или с влязло в сила решение спорът за собственост да е решен в полза на общината или имотът да е отписан от актовете книги за държавна собственост със заповед на областния управител. Идеята на закона е да не се допусне едновременно съществуване на акт за държавна собственост и акт за общинска собственост за един и същия имот. В този смисъл решение № 3524/19.04.2005 г. по адм. д. № 8969/2004 г. на пето отделение на ВАС и решение № 3647/22.04.2005 г. по адм. д. № 7133/2004 г. на пето отделение на ВАС, както и Вещно право, практически проблеми, издателство „Сиби“, 2007 г., Марио Бобатинов и Красимир Влахов, страница 161, абзац последен.

В настоящото производство държавата е доказала единствено, че с Акт за държавна собственост е актувала имота като държавен на оС.ние чл.6 ЗС и чл. 21 от Правилника за държавните имоти и въз оС. на издаден в нейна полза изпълнителен лист. Посочването на тези общо нормативни оС.ния за трансформиране на частната в държавна собственост не е в съС.ие да удостовери наличието на конкретно фактическо оС.ние, по силата на което имотът е бил придобит от държавата. Липсват и доказателства, че спорният имот е бил придобит от държавата чрез настъпване на конкретни факти – издаване на изпълнителен лист, реализиращи състава на предвиден в закона придобивен способ, поради което представеният акт за частна държавна собственост не е в съС.ие да легитимира Държавата като собственик на процесния имот. В този смисъл е решение № 271 от 30.10.2012 г. по гр. д.№ 477/12 г. на II г. о./.

Актът за държавна собственост има качеството на официален свидетелстващ документ, който, без да има правопораждащо действие, констатира собствеността на Държавата, но само когато удостоверява осъществяването на конкретно придобивно оС.ние, при наличие на което, аналогично на възприетото в Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21.03.2013 г. по т.д. №11 /2012 г. на ОСГК, на акта следва да се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за държавна собственост до доказване на противното. Възпроизвеждането в акта за държавна собственост на обща законова разпоредба и липсата на представен изпълнителен лист, не е в съС.ие да обуслови извод за установеност на правото на собственост на Държавата при липса на проведено пълно и главно доказване на фактите, по силата на които имотът е станал държавен. В този смисъл е решение № 15/19.02.2016 год., Второ гражданско отделение, гр. дело № 4705 по описа на ВКС за 2015 г.

Актът за държавна собственост, в настоящото производство, е оспорен от страна на П. и Т. П.и, поради което е обусловило необходимост от представяне и на други доказателства за установяване на констатациите, съдържащи се в акта за държавна собственост, а именно представяне на изпълнителния лист, каквито в настоящото производство не са представени. В този смисъл е решение № 97/29.03.2011 г. по гр. д. № 431/2010 г. на второ г. о. на ВКС. Актът за държавна собственост не поражда права съгласно чл. 5 ал.3 от Закона за държавната собственост, но на оС.ние чл. 5 ал.3 като официален документ по смисъла на чл. 179 ал. ГПК, се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за отразените в него факти аналогично на констативния нотариален акт. В тази хипотеза важи разрешението в мотивите на ТР 11/2012г. на ВКС, ОСГК , че

когато и двете страни в правния спор се легитимират с актове за собственост какъвто е настоящия случай за разпределението на доказателствената тежест важи общото правило на чл. 154, ал.1 ГПК и вС. страна следва да докаже фактическият състав на съответното придобивно оС.ние. В този смисъл решение № 227/25.01.2016 г., Първо гражданско отделение гражданско дело N 3007/ 2015 г. В случая Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството не е представила доказала придобивното си оС.ние.

В Акта за държавна собственост не е посочен способът за отчуждаването, т. е. въз оС. на този акт не може да се установи твърдяното загубване на правото на собственост. Актът за държавна собственост имат констативно, а не конститутивно действие и при оспорването им в тежест на Държавата е било да докаже наличието на посоченото в акта правно оС.ние за придобиване на собствеността върху имота като такова доказване в настоящото производство не се извърши, въпреки разпредЕ.та доказателствена тежест с доклада на делото. Това е така, тъй като оспорването им представлява твърдение за отрицателен факт, доказването на който става чрез доказване на изключващите го положителни такива. Актовете за държавна собственост, са официални документи, съставени от длъжностни лица по определен ред и форма, с които се удостоверява възникването, изменението и погасяването на държавната, съотв. на общинската собственост. Освен описание на имота и неговото местонахождение, в акта се посочва и оС.нието- както правното, така и фактическото, по силата на което имотът е станал държавна собственост. Това е така, тъй като актовете за държавна собственост нямат правопораждащо действие, а само конституират придобитото по някой от предвидените в чл. 77 ЗС способности право на собственост. В случая процесният имот е бил актуван като държавен през 1956 г. При това положение в тежест на Държавата по иска е било да установи откога и на какво оС.ние /одържавяване, отчуждаване, сделка, конфискация и пр./ имотът е станал държавна собственост преди съставянето на цитирания акт за държавна собственост. При липса на доказателства следва да се приеме, че имотът е бил частна собственост. В този смисъл е решение № 269 от 03.08.2012г. по гр. д. № 643/2011г. на ВКС.

С оглед гореизложените мотиви, следва изводът, че Държавата не е придобила права по отношение на процесния имот. Този извод на съда води до извод, че и общината не е станала собственик на част от процесния имот, на оС.ние § 42 ЗОС, който посочва, че застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините.

Релевирано е възражение от страна на П.П. и Т.П., че същите са придобили целия процесен имот на оС.ние изтекла в тяхна полза придобивна давност за периода от 25.06.2009 г. до датата на предявяване на иС.та молба в съда – 22.03.2021 г.

По делото от съвкупния анализ на събраните гласни доказателства се установява, че до смъртта си Г. П. Т. и Е.Д. Т.а са живели в процесния имот. Последните са прехвърлили част от имота на сина си П.П. и съпругата му Т.П., но не се установява да са прехвърлили владението върху останалата част от имота на П. и Т. П.и. От всички събрани по делото доказателства се установява, че след смъртта на Г. П., който е починал след съпругата си Е. Т.а, на 03.07.2014 г. е видно, че никой не може да влезе в имота без П. да му позволи, като последният има кучета, които охраняват къщата. С оглед гореизложените мотиви следва изводът, че до смъртта на Е. Т.а 27.05.2011 г. и на Г. П. на 03.07.2014 г. процесният имот е бил съсобствен между П.П., съпругата му – Т.П. и Г. П. и съпругата му.

Придобивната давност е един от регламентирания в чл.77 ЗС способности за придобиване право на собственост върху вещи. Предвид разпоредбата на чл. 79 ЗС правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в

продължение на 10 години, ако владението е недобросъвестно, а ако е добросъвестно – с непрекъснато владение в продължение на 5 години.

В нормата на чл. 68 ЗС е дадена легална дефиниция на понятието владение. Това е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя. Законът акцентира върху две обстоятелства – наличието на фактическа власт и факта, че вещта се държи като своя. Презумцията относно субективният елемент на владението, т.е. на намерението за своене на вещта */animus/* е въведена в полза на владелеца и в случай на отричане на владелческото му качество, тежестта за оборването ѝ пада върху лицето, което оспорва осъщественото владение.

За да е оС.ние за придобиване на един имот по давност, владението следва да бъде поС.но, непрекъснато, несъмнително, явно и спокойно. По отношение последния признак на владението правната теория приема, че едно владение е спокойно, когато не е установено с насилие. Освен да не е установено с насилие, то не следва и да се поддържа с насилие. В този смисъл е и практиката на ВКС, обективирана в решение № 376/12 г. по гр. д. № 260/2012 г. на ВКС; решение № 262/ 01.11.2012 г. по гр. д. № 439/2012 г. на ВКС и решение № 88/27.07. 2016 год. по гр. д. № 661/2016 година на 2-ро г. о. на ВКС.

В случаите на съсобственост, при които един от съсобствениците е започнал да упражнява фактическа власт върху чуждата идеална част на оС.ние, изключващо владението на останалите, намерението му за своене се предполага. Тогава е достатъчно да докаже, че е упражнявал фактическа власт върху целия имот в сроковете по чл.79 ЗС. Когато обаче оС.нието, на което е установена фактическата власт, показва съвладение и съсобственикът е започнал да владее собствената си идеална част, но да държи вещта като обща, то той е държател на идеалните части на останалите съсобственици и презумпцията се счита за оборена. В този са постановките на тълкувателно решение 1/2012 г. на ОСГК на ВКС.

За да се трансформира установената фактическа власт във владение, упражняващото я лице следва да манифестира промяната в намерението, с което държи имота и да противопостави тази промяна на собственика, тъй като за да се придобие по давност правото на собственост фактическата власт с намерение за своене следва да бъде упражнявана явно. В този смисъл са и постановените решения на тричленни състави на ВКС, постановени по спорове за собственост с въведено възражение за придобивна давност, а именно: решение №291/09.08.2010г., постановено по гр.д.№ 859/2009г. на II ГО на ВКС, в което е прието, че за да промени държането във владение държателят трябва да демонстрира промяна в намерението */interversio possessionis/* за своене на имота, която открито да демонстрира спрямо собственика; решение №270/20.05.2010г., постановено по гр.д.№1162/2009г. на II ГО на ВКС, което е прието, че след като веднъж фактическата власт върху имота е установена като държане, колкото и време да продължи и каквото и да е субективното отношение на държателя, тази фактическа власт не може да доведе до придобиване на собственост по давност и само ако държателят промени намерението си и превърне държането във владение, в негова полза започва да тече придобивна давност, но за да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо друго изключително за себе си, следва да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владелец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин. Прието е, че в такава хипотеза в тежест на този, който се позовава на придобивната давност е да установи, че такава е започнала да тече чрез явна промяна на държането във владение. В решение №145/14.06.2011г., постановено по гр.д.№627/2010г. на I ГО на ВКС е прието, че общият принцип на справедливостта изключва скритостта на придобивната давност, защото не могат да се черпят права от поведение по време, когато засегнатият собственик няма възможност */поради неведение/* да се брани. Презумпцията по чл.69 ЗС намира приложение само когато по естеството си фактическата власт върху имота представлява владение още от

момента на установяването си. В този смисъл решение № 41/ 26.02.2016 година, Първо гражданско отделение, гражданско дело № 4951 от 2015 година; Решение № 291/ 09.08.2010 г. по гр. д. № 859/2009 г. на II г.о., Решение № 12/ 19.02.2014 г. по гр.д.№ 1840/2013 г. на II г.о. и др.

Съобразно дадените указания в ТР № 1/ 06.08.2012 г. на ОСГК, след като оС.нието, на което е придобила фактическата власт, признава правата на собственика, налице е не владение, а държане, при което, за да се придобие по давност правото на собственост, е необходимо да се предприемат едностранни действия, с които по явен и недвусмислен начин да се демонстрира намерението да се придобие имота за себе си, като тези действия следва да са доведени до знанието на собственика. В противен случай презумпцията на чл.69 ЗС следва да се счита за опровергана и съответно не е налице владение като предпоставка за придобиване по давност на чуждия имот в срока по чл.79 ЗС.

Елементите на фактическия състав на чл. 79 ЗС следва да се установят по реда на пълно и главно доказване. Няма спор, че основното доказателство за установяване на придобивната давност са гласните доказателства, каквито са ангажирани в настоящото производство. При позоваване на придобивна давност следва да се посочи от кого и от кога е установена фактическата власт върху имота, до кога е продължило владението и на кого е противопоставено.

От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства не се установява П. и Т. П.и до смъртта на Г. и Е..и да са упражнявали фактическа власт с намерение за своене по отношение на целия имот. От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява, че през 2009 г. на П. и Т. П.и е прехвърлено правото на собственост върху част от имота срещу задължението за издръжка и гледане. Не се установява, че от този момент е предоставено и владението по отношение на целия процесен имот в полза на П. и Т.. Фактът, че същите са се грижили до датата на смъртта за Г. и Е..и, което се установява от събраните гласни доказателства, обоС.ва извод, че същите са били държатели на техните идеални части. Освен това от показанията на свидетелките И.Н.а и С. Х., които в тази част са непротиворечиви и взаимодопълващи се, е видно, че Г. и Е..и до смъртта си са обработвали земята. Не се доказва да е налице преобръщане на държането на П. и Т. П.и във владение спрямо Г. и Е..и. Не е достатъчно едно лице да ползва имота според неговото предназначение, да поддържа и ремонтира същия, за да се приеме, че упражнява фактическа власт с намерение за своене в хипотеза, при която имотът е съсобствен. За да се придобие по давност притежаваната от другия съсобственик идеална част от имота е необходимо намерението за своене да му бъде противопоставено по категоричен начин чрез действия, които демонстрират отричане на неговите права върху съсобствената вещ-отстраняване от имота, недопускане, оспорване на права, каквито от страна на П. и Т. П.и спрямо Г. и Е..и не се установяват чрез съвкупния анализ на събраните по делото гласни доказателства. Обикновеното ползване на съсобствената вещ по смисъла на чл. 31 ЗС не изразява намерение за своене, в какъвто смисъл са и постановените от други тричленни състави на ВКС по реда на чл. 290 ГПК решения: решение № 566/21.06.2010 г. по гр. д. № 1053/2009 г. на I ГО на ВКС; решение № 596/30.06.2010 г. по гр. д. № 1534/2009 г. на I ГО на ВКС; решение № 532/06.07.2010 г. по гр. д. № 1459/2009 г. на I ГО на ВКС; решение № 381/25.10.2010 г. по гр. д. № 37/2010 г. на I ГО на ВКС. В решение № 635/25.10.2010 г. на I ГО на ВКС по гр. д. № 1405/2009 г. по отношение на действията, с които следва да бъде демонстрирано намерение за своене спрямо съсобственик е прието, че тези действия следва да бъдат конкретни действия по отричане правата на останалите съсобственици върху имота, които действия да са станали доС.ие на този съсобственик, като извършването на ремонти в имота не са такива действия, защото всеки съсобственик съгласно чл. 31 ЗС е длъжен да участва в ползите и тежестите за общата вещ съобразно дела си, а когато сам е поел целите разноски за съсобствената вещ, може да иска от останалите съсобственици да му заплатят такава част от тези разноски, която съответстват на техния дял от

съсобствеността, като фактът, че разносните за даден имот са поети само от един от съсобствениците сам по себе си не означава, че този съсобственик отрича правата на останалите съсобственици. В този смисъл Решение № 110 от 20.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 870/2011 г., II г. о., ГК. С оглед гореизложените мотиви следва изводът, че след прехвърлянето на част от имота на П. и Т. П.и срещу задължението за издръжка и гледане, същите станали съсобственици на процесния имот заедно с Г. и Е..и като фактът, че са се грижили за тях до смъртта им и последните са обработвали процесния имот, обособява извод, че П. и Т. П.и са били държатели на идеалните части на Г. и Е..и и не са демонстрирали намерение за преобръщане на държането във владение.

От съвкупния анализ на събраните по делото гласни доказателства, както чрез разпита на свидетелите, водени на страната на Ж. и С. П.и, така и от свидетелите, водени на страната на П. и Т. П.и се установява, че след смъртта на Г. и Е..и Ж. и С. не са посещавали имота като в същия не може да се влезе без позволение на П., който има кучета. След смъртта на Г. и Е..и Ж. и С. П.и не са оставяли свои вещи в имота, не са обработвали земята и не са събирали плодове от нея. С оглед гореизложените мотиви следва изводът, че едва след смъртта на Г. П., когато П.П. се е превърнал в държател на идеалните части на Ж. и С. П.и, същият заедно със съпругата си е преобрънал намерението за държане във владение. От 04.07.2014 г. до датата на предявяване на иС.та молба в съда – 22.03.2021 г. не е изтекъл изискуемият от закона срок за придобиване по давност на останалите идеални части. Дори от показанията на свидетелката Л.А.Л., сестра на Т.П. е видно, че преди години Ж. е идвал да слага колчета около 2013 г. – 2015 г., но П. му е казал да излезе от имота му и от тогава брат му не е влизал в имота. Тези показания кореспондират с горедостигнатия от съда извод, че едва след смъртта на Г. П., П. и Т. П.и са преобрънали държането във владение с намерение за своеене. Не се доказва наличието на съществуващата уговорка на наследодателя с някой от близките му, а след смъртта му наследници по закон, която да съставлява не само действието по предаване на фактическата власт, но и предоставяне възможността да се позове на презумпцията, че от този момент упражняващият фактическата власт на чуждия имот владее за себе си. В този смисъл са решение № 32 от 08.02.2016 год. по гр. д. № 4591/2015 год. на ВКС – I г. о. и отчасти решение № 3 от 25.01.2016 год. по гр. д. № 3973/2015 год. на ВКС – I г. о. и решение № 20 от 23.07.2018 по гр.1377/2017 на Второ гр. о. и решение № 566 от 21.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1053/2009 г., I г. о., ГК. Единствено от показанията на свидетелката Лалева, които съдът не кредитира с оглед наличието на заинтересованост от крайния изход, предвид наличието на роднинска връзка с Т.П., се споменава, че е чувала, че процесния имот следва да остане на най-малкия син, но това не се установява от останалите гласни доказателства по делото. С оглед гореизложените мотиви следва изводът, че заявеното възражение за давност се явява неосъществено, предвид липсата на изтичане на законоустановения десетгодишен срок.

На ос.ние достигнатите от съда изводи следва, че процесният имот е съсобствен между Ж. Г. П., ЕГН *****, СТ. Г. П., ЕГН *****, ПЛ. Г. П., ЕГН ***** и Т. В. П., ЕГН ***** като ПЛ. Г. П., ЕГН ***** и Т. В. П., ЕГН ***** са придобили част от процесния имот на ос.ние договор за задължение за издръжка и гледане, обективиран в нотариален акт от 25.06.2009 г. на нотариус с рег. № 205 в НК и район на действие Районен съд – град Варна - 790 кв. м. идеални части от дворно място, съставляващо поземлен имот № 109 по кадастралния план на с. К., община В. за което са отредени УПИ V-109, УПИ VI – 109, УПИ VII – 109 в кв. 15 по плана на с. К.. Тази идеална част от процесния имот е бездялова предвид факта, че Т. и П.П.и са я придобили по време на брака в режим на съпругеска имуществена общност. Останалите идеални части от процесния имот са придобити само от Ж. Г. П., ЕГН *****, СТ. Г. П., ЕГН *****, ПЛ. Г. П., ЕГН ***** при равни квоти, на ос.ние наследяване, аргумент от чл. 5 ЗН и 22 СК.

Процесният имот следва да се допусне до делба, доколкото от приетото по делото заключение по назначената СТЕ е видно, че от същият могат да се обособят самостоятелни

обекти, при спазване изискванията на чл. 19 ЗУТ, поради което същият представлява самостоятелен обект на правото на собственост, а не прилежаща част към сградите.

С оглед гореизложените мотиви, процесният имот следва да бъде допуснат до делба между горепосочените лица при следните квоти – за ПЛ. Г. П., ЕГН ***** и Т. В. П., ЕГН ***** 790/2413 ид. ч.; за Ж. Г. П., ЕГН ***** – 541/2413 ид. ч., за СТ. Г. П., ЕГН ***** - 541/2413 ид. ч., за ПЛ. Г. П., ЕГН ***** - 541/2413 ид. ч. като от делбата се изключат Държавата представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, адрес: град С. 1202, ул. „Св. Св. К.М." № 17-19 и Община В. Булстат 000093448, адрес: град В. бул. „Осми приморски полк" № 43, представлявана от кмета на Общината предвид липсата на права в съсобствеността.

По отношение на разноските:

Съдът не следва да се произнася по отношение искането за разноски, доколкото същите следва да се разпределят във втората фаза на делбата. При този изход на спора във фазата по допускане на делбата разноски не следва да се присъждат на страните, като такива следва да бъдат определени при извършване на делбата, съгласно чл. 355 ГПК, съобразно стойността на дяловете на съделителите – арг. т. 9 от ППВС № 7/28.11.1973 г. Правилата за присъждане разноски по чл. 78 ГПК намират приложение в делбеното производство във връзка с предявени претенции по сметки във втората фаза на делбата и в случай на отхвърляне на иска за делба – в този смисъл Определение № 335/01.07.2015 по дело № 2020/2015 на ВКС, ГК, I г. о. и Определение № 197/04.10.2017 по дело № 3472/2017 на ВКС, ГК, I г. о.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ДОПУСКА извършването на съдебна делба, на ос. чл. 34 ЗС, по отношение на следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор 38354.501.199, находящ се в с. К., п.к. 9152, община В. ул. „К." № 2 с площ 2413 кв. м. с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване до 10 м. при граници: № 38354.501.200, 38354.501.215 и 38354.501.109 **между съделителите:** Ж. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., община В. ул. „Р." № 11, СТ. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „С.г." № 4, ПЛ. Г. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „К." № 2, Т. В. П., ЕГН *****, адрес: с. К., ул. „К." № 2 **при следните квоти:** за ПЛ. Г. П., ЕГН ***** и Т. В. П., ЕГН ***** - 790/2413 ид. ч.; за Ж. Г. П., ЕГН ***** – 541/2413 ид. ч., за СТ. Г. П., ЕГН ***** - 541/2413 ид. ч., за ПЛ. Г. П., ЕГН ***** - 541/2413 ид. ч. **като изключва от делбата** по отношение на горепосочения недвижим имот Държавата представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, адрес: град С. 1202, ул. „Св. Св. К.М." № 17-19 и Община В. Булстат 000093448, адрес: град В. бул. „Осми приморски полк" № 43, представлявана от кмета на Общината

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – град Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните

Съдия при Районен съд – Варна: _____